

Arrest

nr. 324 197 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 3 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Malarghai gelegen in het district Kunduz van de gelijknamige provincie Kunduz. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging niet naar school maar begon vier jaar voor uw vertrek voor een kleermaker in uw dorp te werken als leerling. Uw vader kwam ongeveer elf jaar geleden om het leven bij een auto-ongeval. Vier à vijf maanden voor uw vertrek werd u door vier leden van de taliban voor de kledingwinkel meegenomen op de motorfiets en naar een huis in het dorp Kanam gebracht. Daar moest u kogels in dozen steken, wapens voor de taliban dragen naar andere dorpen op uw motorfiets en deze afgeven aan hun contactpersonen, die deze vervolgens onder een brug of op andere plaatsen. Na deze maand werd u

teruggebracht naar een ander dorp, gelegen op een half uur van uw dorp en vertelde u alles aan uw moeder. Uw moeder zei u verder te doen met uw werk voor de kleermaker.

Vijf dagen later werd u opnieuw meegenomen voor de klerenwinkel door vier talibanleden terwijl u aan het werken was. U werd drie à vier dagen vastgehouden door hen op dezelfde plaats en u moest munitie in zakken steken, kogeldozen vullen en bommen sorteren. Nadat het werk was afgerond werd u vrijgelaten en vertelde u dit opnieuw aan uw moeder, maar zij zei u geduld te hebben.

Eén week later werd u voor een derde keer meegenomen door vier leden van de taliban voor drie dagen. U moest samen met andere talibanleden op uw motorfiets de munitie verdelen aan de talibanleden in de verschillende dorpen in de buurt van het dorp Kanam. Na drie dagen werd u terug afgezet op de dezelfde plaats nabij uw dorp.

Na twintig à vijfentwintig dagen werd u door de commandant van de taliban van uw dorp, genaamd R., ook gevraagd om wapens te dragen naar de buurdorpen Badinby en Jar Gozar. U ging vrijwillig met hem mee en deed dit werkje één keer voor hem.

Na drieënhalve maand besliste u om uw land te verlaten omdat u bang was dat de explosieven, die u iedere keer voor de taliban moest dragen, op een keer zouden ontploffen en u hierbij om het leven zou komen. U ging naar uw neef in Kunduz stad en vertelde hem over uw problemen. Hij regelde vervolgens uw reis uit Afghanistan.

U vertrok in de winter aan het begin van het jaar 2021 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam op 14 juni 2021 aan in België waarna u op 15 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek bezorgde u uw taskara en een foto van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving geboren te zijn op 16 oktober 2004 (Zie Registratie Verzoek om Internationale Bescherming). Op basis van een medische test uitgevoerd op 5 juli 2021 door het Militair Hospitaal Koningin Astrid werd uw leeftijd echter vastgesteld op ouder dan 18 jaar met een minimumleeftijd van 24,4 jaar. Uw geboortedatum werd met andere woorden bepaald op 1 januari 1997, wat een verschil van nota bene zeven jaar uitmaakt met de leeftijd die u zelf opgaf. Rekening houdende met deze minimumleeftijd van 24,4 jaar wil dit zeggen dat u ook minstens 18 jaar oud was op het moment van uw aankomst in België op 14 juni 2021 en bijgevolg niet langer minderjarig was. Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 september 2022 hoe oud u op dat moment bent, stelt u hier in België 24 jaar oud verklaard te zijn en nu dus 25 jaar oud te zijn. In Afghanistan echter zou u nu 19 jaar oud zijn en dit zou blijken uit uw taskara. U heeft verder geen weet over uw geboortedatum. Gevraagd wat u zelf vindt van het feit dat uw leeftijd hier werd bepaald op 24 jaar, stelt u deze leeftijd aanvaard te hebben. U geeft toe dat toen u uw taskara liet maken, een persoon naar uw uiterlijk heeft gekeken en op basis daarvan u een leeftijd op het zicht heeft gegeven (CGVS, p. 4).

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban.

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de taliban u tot drie maal toe meegenomen zouden hebben uit de kledingwinkel. Vier à vijf maanden voor uw vertrek zouden vier talibanleden op motorfietsen naar de winkel zijn gekomen, u naar buiten geroepen hebben en u gezegd hebben dat u achterop de motor moest gaan zitten. Vervolgens zouden ze u meegenomen hebben naar het dorp Kanam, dat op tweeëneenhalf uur afstand van uw dorp gelegen lag en waar het centrum van de taliban zich zou bevonden hebben (CGVS, p. 9 en 15). Waarom ze u precies nodig hadden, is niet duidelijk. U stelt dat alleen u werd meegenomen en dat er in Kanam nog ongeveer negen andere personen aanwezig waren, allen tussen de twaalf en de veertien jaar oud. Gevraagd waarom ze u dan meenamen als deze andere jongens allemaal de leeftijd van twaalf tot veertien hadden en dus jonger dan u waren, geeft u toe dat u de oudste was. Deze jongens zouden voorts allen van de omgeving van Kanam afkomstig geweest zijn. Wat de

reden is waarom de taliban u nodig hadden terwijl Kanam zo ver van uw dorp verwijderd was, weet u ook niet. Opnieuw gevraagd of u enig idee heeft waarom ze u nodig hadden en niet iemand anders van uw dorp, claimt u dat ze u vroegen of u B. was en dat u vervolgens werd meegenomen. U kan met andere woorden geen concrete reden geven waarom ze u nodig hadden. Het zou voorts de eerste keer geweest zijn dat de taliban naar de winkel zouden gekomen zijn. Waarom ze nooit daarvoor zijn langsgeslagen, weet u niet (CGVS, p. 16 en 21). Dat deze talibanleden tweeënehalf uur zouden rijden naar uw dorp om u als enige mee te nemen, terwijl u hen voordien nooit eerder zou gezien hebben en ze nooit eerder in de winkel zouden zijn langsgeslagen, is zeer eigenaardig. Te meer u reeds vier jaar in de kledingwinkel werkzaam zou geweest zijn. Uw beweringen dat u denkt dat er misschien geen andere jongens in het dorp meer waren en dat ze dachten dat u in de winkel aanwezig was en u dan door hen werd meegenomen, kunnen niet overtuigen. Dit zijn louter hypothesen van uw kant en u kan op geen enkele wijze motiveren waarom de taliban u precies nodig hadden of waarom de taliban u precies zouden viseren. Na één maand bij de taliban opgesloten te zijn geweest, zou u zijn vrijgelaten en zou u terug naar uw dorp zijn gekeerd. Dat u gedurende één maand bij de taliban zou verbleven hebben en wapens gedragen en uitgedeeld zou hebben aan andere talibanleden voor mogelijke aanvallen en daarna zonder woorden zomaar terug door hen zou vrijgelaten zijn, is hoogst eigenaardig. Gevraagd waarom ze u vrijlieten, stelt u opnieuw de precieze reden niet te weten, u zou op een half uur van uw dorp afgezet zijn en gezegd geweest zijn terug naar huis te keren (CGVS, p. 17).

Op de vraag of er eerder al andere jongens uit winkels in uw dorp werden meegenomen door de taliban, claimt u dat er al veel andere jongens werden meegenomen uit het dorp maar dat zij dan zijn gevlucht. Omdat er niet meer zoveel jongens zouden geweest zijn in het dorp, zouden de taliban naar de kledingwinkel gekomen zijn en zou u met hen zijn moeten meegaan (CGVS, p. 17). Op de vraag welke jongens eerder al werden meegenomen uit uw dorp, moet u het antwoord echter schuldig blijven. Ofschoon de taliban drie à vier keer per week in het dorp zouden zijn langsgeslagen en personen zouden hebben meegenomen, blijft u heel vaag wanneer u gevraagd wordt naar deze personen en houdt het enkel op "personen van uw dorp", hun namen zou u vergeten zijn. Deze personen werden vervolgens na enkele dagen teruggebracht naar het dorp. Gevraagd wat er dan met die personen gebeurde als ze werden teruggebracht, stelt u dat de personen deze info over waar ze waren en wat ze deden niet met anderen deelden. U zou er verder ook nooit naar gevraagd hebben (CGVS, p. 10-11).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de door u aangehaalde feiten en vrees. Nadat u thuis zou gekomen zijn, zou u alles aan uw moeder verteld hebben en zij zou u gezegd hebben zich geen zorgen te maken. U zou vervolgens verder zijn blijven werken in de kledingwinkel (CGVS, p. 14). Dat u de taliban vreesde, maar wel verder blijft doen met uw werk bij de kleermaker, de plaats waar de taliban u een eerste keer gevonden en meegenomen zouden hebben, doet de wenkbrauwen fronsen. Waarom u nog terug naar de kledingwinkel bent gegaan, haalt u aan dat u gewoon een leerjongen was en in de winkel werkte en niet dacht opnieuw te worden meegenomen. Gevraagd of u dan geen schrik had opnieuw te worden meegenomen, verklaart u wel bang te zijn geweest maar niet dacht dat ze nog zouden langskomen (CGVS, p. 18). Ofschoon u met andere woorden wel angst voor de taliban zou gehad hebben, bleef u vreemd genoeg toch verder doen met uw werk.

U zou daarna een tweede en een derde keer zijn meegenomen door de taliban voor de kledingwinkel, waarna u telkenmale terug naar huis zou gekeerd zijn, uw moeder op de hoogte zou gebracht hebben en verder zou zijn blijven werken bij de kleermaker (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u niet vluchtte nadat u de eerste keer werd vrijgelaten door de taliban, houdt u vol dat u dacht niet opnieuw te worden meegenomen en als hoofd van de familie daar moest blijven (CGVS, p. 19). Evenwel verwees u tijdens het persoonlijk onderhoud naar andere jongens in uw dorp die eerder reeds zouden zijn meegenomen door de taliban en daarna gevlucht zouden zijn. Dat u dan, in tegenstelling tot deze jongens, in het dorp zou blijven en zelfs in de kledingwinkel zou doorwerken, is zeer merkwaardig. Uw argumentatie dat u niet dacht opnieuw te worden meegenomen, terwijl u reeds tot driemaal toe zou zijn meegenomen, kan het CGVS niet overtuigen en doet afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Uiteindelijk zou u beslist hebben het land te verlaten omdat u bang zou geweest zijn dat u door de explosieven, die u iedere keer van de ene plaats naar de andere plaats moest dragen, om het leven zou komen (CGVS, p. 20). Dat u pas na de derde keer te zijn meegenomen besliste om te vluchten, terwijl u de keren voordien ook al wapens voor de taliban moest dragen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen bij DVZ en bij het CGVS. Bij DVZ verklaarde u dat de taliban naar de kledingwinkel kwamen en u verplichtten mee te gaan met hen om wapens te dragen. Ze sloegen u en bevelen u de wapens te dragen (Vragenlijst, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalt u echter zelf aan niet door hen geslagen geweest te zijn. Jullie zouden drinkwater maar geen eten gekregen hebben en verplicht zijn om voor hen te werken. Uitdrukkelijk gevraagd of ze u slecht behandelden, stelt u van niet (CGVS, p. 19). Nog eens ter bevestiging gevraagd of u door hen geslagen werd of dat ze iets anders met u deden, herhaalt u dat u niet geslagen werd of slecht behandeld werd (CGVS, p. 20). Geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud met hetgeen u bij DVZ verklaarde, met name dat ze u wel sloegen, tracht u zich te verschonen door te stellen dat u zich dit niet meer kan herinneren en enkel een keer verbaal toe zou gemaakt hebben (CGVS, p. 22). Waar u tevens bij DVZ

beweerde dat deze taliban met tien à vijftien personen kwamen, claimt u bij het CGVS dat ze telkens met vier personen waren en u meenamen (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 15 en 20).

Bovendien gevraagd waarom u bij DVZ verklaarde dat u wapens moest dragen van uw dorp naar Badinby dorp, een buurdorp van uw dorp, maar tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS enkel nog spreekt over het dragen van wapens in Kanam dorp wat veel verder weg lag, komt u plots aanzetten met een talibancommandant R. van uw dorp waarvoor u wapens en munitie zou hebben moeten vervoeren. Dit zou nog los gestaan hebben van de drie keer dat u wapens vervoerde voor de taliban in Kanam en zou u nog na de drie keer dat u werd meegenomen gedaan hebben. Commandant R. zou dit eenmaal aan u gevraagd hebben en u zou vrijwillig met hem meegegaan zijn om hem te helpen, ook hij zou u niet slecht behandeld hebben (CGVS, p. 21-22). Dat u op vrijwillige basis dezelfde taken voor hem uitvoert, terwijl u voordien reeds driemaal wapens en explosieven moest vervoeren en schrik zou gehad hebben dat deze zouden ontploffen, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. U zou namelijk net het land zijn ontvlucht uit angst om te komen tijdens het dragen van deze wapens (CGVS, p. 20 en 22). De vaststelling dat u op vrijwillige basis opnieuw wapens en munitie vervoerde voor een talib ondergraaft volledig uw voorgehouden vrees en beweringen. Immers kan niet worden ingezien dat u vier keer deze taken voor de taliban zou uitvoeren terwijl u reeds meermaals de mogelijkheid had om weg te vluchten. Dergelijk gedrag is volstrekt onverzoenbaar met uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Tot slot beweerde u bij DVZ dat deze feiten één week voor uw vertrek uit uw land plaatsvonden (Verklaring, punt 5). Bij het CGVS pretendeerde u nochtans nog drieënhalf maand in uw dorp te zijn gebleven alvorens u vertrokken bent (CGVS, p. 22). Gedurende deze periode zou er niets meer gebeurd zijn en zou u nog steeds in de winkel werkzaam geweest zijn. U zou wel bang geweest zijn om opnieuw meegenomen te worden en hierdoor een probleem te krijgen en besliste dan om het land te verlaten. Dat u nadat u drie keer zou ontvoerd zijn door de taliban en een vierde keer wapens zou gedragen hebben voor de taliban, nog drieënhalf maand in uw land zou blijven om verder te doen met uw werk, doet opnieuw afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielmotieven en voorgehouden vrees.

Gevraagd of de taliban u ook bedreigden, stelt u dit een keer aan uw moeder gevraagd te hebben toen u reeds onderweg naar hier was en zij zou u verteld hebben dat er twee brieven waren. Omdat ze ongeschoold was en niet kon lezen, zou ze deze brieven verbrand hebben. Gevraagd of u ook weet heeft of de taliban bij jullie huis of in de winkel zijn langs geweest, haalt u aan dit aan niemand anders te hebben gevraagd (CGVS, p. 22-23). Over het lot van uw baas in de kledingwinkel heeft u ook geen weet. U zou ongeveer anderhalve maand geleden met hem gesproken hebben en hij zou u verteld hebben dat hij gevlucht is naar Turkije en daar nu werkzaam was. Omwille van welke problemen uw baas zou zijn moeten vertrekken, weet u echter niet te vertellen en u zou hem dit ook niet gevraagd hebben (CGVS, p. 8). Dat u wel met hem gesproken zou hebben maar niet naar zijn problemen gevraagd heeft, terwijl uw problemen in zijn winkel zouden hebben plaatsgevonden, is eigenaardig.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara vormt immers slechts een indicatie van uw identiteit.

De foto van uw vader biedt verder geen toegevoegde waarde aan uw vluchtmotieven. Bovendien toont deze foto op geen enkele wijze aan dat dit daadwerkelijk uw vader betreft.

Hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat aan documenten enkel bewijswaarde kan worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt bovendien dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast deze problemen met de taliban stelt u ook kort dat indien u zou terugkeren naar Afghanistan, de taliban u zouden vragen waar u zolang was en waarom u in Europa geweest bent. Ze zullen u verwijten alcohol te hebben gedronken (CGVS, p. 23). Met deze summiere argumenten wordt echter niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan u niet meer zou kunnen voegen naar de aldaar vigerende waarden en normen waardoor er in uw hoofd een persoonlijk risico uit af te leiden zou zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties

van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierechtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke

schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onteigend, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover

staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 3 december 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, november 2024.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek

wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

Verzoeker verklaarde een vervolgingsvrees te hebben omwille van zijn problemen met de taliban.

De verwerende partij heeft in eerste instantie geoordeeld dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door zijn bewering dat hij minderjarig was bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming (VIB) terwijl na een medische leeftijdsbepaling zijn geboortedatum 7 jaren verschilt met de leeftijd die hij zelf opgaf.

Verzoeker stelt daar het volgende tegenover:

"Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat het probleem betreffende de betrouwbaarheid van de leeftijdsonderzoek reeds ter sprake is gebracht in het Europees Parlement in een resolutie:

"Het Europese Parlement betreurt het dat de medische technieken die in sommige lidstaten worden gehanteerd om de leeftijd vast te stellen ongepast en opdringerig zijn en trauma's kunnen veroorzaken, betreurt het eveneens dat sommige, op botontwikkeling of gebitsmineralisatie gebaseerde methodes omstreden blijven en een grote foutenmarge kennen; verzoekt de Commissie om in de strategische richtsnoeren op beste praktijken gebaseerde gemeenschappelijke normen op te nemen voor de methode waarmee de leeftijd wordt bepaald, waarbij deze beoordeling multidimensionaal en multidisciplinair moet zijn en door onafhankelijke, gekwalificeerde beroepsbeoefenaars en deskundigen uitgevoerd moet worden op een wetenschappelijke, veilige, gender- en kindvriendelijke en eerlijke manier, met bijzondere aandacht voor meisjes; herinnert eraan dat de leeftijdsbepaling moet worden verricht onder eerbiediging van de rechten en fysieke integriteit van het kind en van de menselijke waardigheid, en dat minderjarigen altijd het voordeel van de twijfel gegeven moet worden; wijst er tevens op dat medische onderzoeken alleen moeten worden uitgevoerd wanneer andere beoordelingsmethodes zijn uitgeput en dat het mogelijk moet zijn om tegen de

uitkomsten van deze beoordeling in beroep te gaan; looft de werkzaamheden van EASO17 op dit vlak, en is van mening dat deze aanpak voor alle minderjarigen zou moeten worden veralgemeend".

(<https://www.kinderenopdevlucht.be/files/Image/mena-Cadre-juridique/Leefijdsschatting-as-printed.pdf>)

Uit onderzoek van verzoeker, blijkt dat er ernstige problemen zijn betreffende het leeftijdsonderzoek waar verzoeker aan onderworpen is geweest, en dit terwijl het CGVS ervan uitgaat dat dit leeftijdsonderzoek objectief en dus onbetwistbaar is."

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat de leeftijd, zoals door de verzoeker verklaard sterk afwijkt van zijn medisch vastgestelde leeftijd. De beslissing van de Dienst Voogdij waarin de resultaten van de leeftijdsbepaling worden geconsolideerd, wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. De verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollège. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de verwerende partij zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast. Aldus blijkt dat verzoeker minstens zeven jaar ouder is dan hij verklaarde te zijn, en dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering, bij aankomst in België, dat hij minderjarig was.

Verzoekers verklaringen kunnen niet opwegen tegen de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek, en het verschil van minstens zeven jaar is te groot om te kunnen doen aannemen dat hij er zelf van doordrongen zou zijn geweest dat hij minderjarig was op het moment dat hij aankwam in België. Verder blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", 14 januari 2021) dat de taskara die verzoeker neerlegde onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweringen over zijn leeftijd aan te tonen. In eerste instantie omdat in Afghanistan er volgens dit document sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker zelf verklaarde dat toen hij de taskara liet maken, zijn leeftijd op zicht van zijn uiterlijk werd gegeven. Noch verzoekers verklaringen, noch zijn taskara wegen op tegen de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van de verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

De vaststelling dat de verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd en zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Ten aanzien van het motief blijkt hetwelk geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat de taliban verzoeker tot drie maal meegenomen zouden hebben uit de kledingwinkel waar hij werkte, en dat het evenmin geloofwaardig is dat hij gedurende één maand bij hen zou hebben verbleven en wapens zou hebben verdeeld om vervolgens terug te zijn vrijgelaten betoogt verzoeker het volgende:

"Verzoeker wenst hier te antwoorden, verwijzend naar volgend Richtlijn: UKBA, Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility, February 2012, p. 15:

"Decisions makers must be aware of and take into account the profile of the applicant. This is relevant both in assessing the level of knowledge they can reasonably be expected to have and the effect other factors such as age, gender, social background and underlying medical or psychological factor will have on the applicant's ability to recall certain facts. For example, the more active the applicant claimed to be in a political party, the greater the expectation that they would be able to provide more detailed information. Any

explanation given should then be acknowledged and considered in the overall assessment of internal credibility."

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij ongeschoold is, en gewerkt heeft voor een kleermaker (als leerling). Verzoeker probeert wel zo doorleefd mogelijk mee te delen met hoeveel andere personen ze daar waren in Kanam, maar bij de vraag waarom ze juist hem meegenomen hebben, dient verzoeker het antwoord schuldig te blijven. Dat is ook niet verwonderlijk, gezien hij geen onderzoek daarnaar gedaan heeft, onder andere gezien zijn ongeschoolde status en zijn jeugdige leeftijd."

De Raad stelt vast dat verzoekers argumentatie geen soelaas brengt. De vaststelling blijft dat het niet geloofwaardig is dat talibanleden tweeëneenhalf uur zouden rijden naar het dorp van verzoeker om hem vervolgens als enige mee te nemen, terwijl ze voordien nooit in de winkel zouden zijn langsgekomen en terwijl het verdeelcentrum in Kanam voor het overige bemand werd door jongens van daar uit de buurt die ook merkkelijk jonger waren dan verzoeker. Evenmin toont verzoeker aan dat niet in alle redelijkheid kan worden gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zomaar zou zijn vrijgelaten een maand nadat hij werd meegenomen om wapens voor talibanleden te verdelen enerzijds, en dat hij vervolgens, ondanks zijn angst voor de taliban, opnieuw in de kledingwinkel zou zijn begonnen. Verzoeker stelt hierover dat hij opnieuw is gaan werken omdat zijn moeder hem dat had aangeraden. De Raad acht het echter niet aannemelijk dat verzoekers moeder, nadat hij zomaar voor een maand werd meegenomen door de taliban, niet voorzichtiger zou zijn, al helemaal nadat hij ook een tweede en derde keer werd meegenomen vanuit diezelfde kledingwinkel. Het argument dat verzoeker telkenmale dacht dat hij niet opnieuw zou worden meegenomen is in die optiek uiteraard volstrekt ongeloofwaardig.

De verwerende partij heeft verder ook op pertinente gronden vastgesteld dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker pas na de derde keer te zijn meegenomen besloot te vluchten omdat hij bang was dat hij om het leven zou komen door de explosieven die hij moest transporteren. Verzoeker betoogt :

"Het CGVS stelt verbaasd te zijn omdat verzoeker in Afghanistan gebleven was, ondanks zijn vrees voor de taliban. Deze verbazing van het CGVS wekt ook zelf enige verbazing op bij verzoeker, omdat in Afghanistan een algehele vrees bestond (misschien nog steeds bestaat?) om het slachtoffer te worden van een aanslag, desondanks was verzoeker lange tijd gebleven in Afghanistan."

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hij aangaf dat hij precies omwille van het risico dat hij liep bij het verdelen van de wapens is gevlucht, terwijl dit risico ook reeds de vorige keren aanwezig was. De door verzoeker geviseerde motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verwerende partij, betoogt verzoeker het volgende:

"Verzoeker wenst evenwel te informeren dat een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten. Sommige herinneringen worden sterker, andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen is eigen aan hoe het geheugen werkt. Verzoeker verwijst hierbij naar: H.E. Cameron, Refugee Status Determinations and the Limits of Memory, p. 491.

Uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid. (zie P.A. Granhag, P.J. van Koppen, A. Vredevelde, The Inconsistent Suspect: A Systematic Review of Different Types of Consistency in Truth Tellers and Liars. R. Bull (ed.), Investigative Interviewing. J. Herlihy en S. Turner (2006), Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?, Torture: quarterly journal on rehabilitation of torture victims and prevention of torture, 16, p. 81).

Verzoeker wenst te benadrukken dat hoe langer, hoe minder hij zich van deze feiten zal herinneren. In die zin kan deze discrepantie tussen zijn verklaringen bij DVZ en zijn gehoor bij het CGVS verantwoord worden".

Echter stelt de Raad vast dat de tegenstrijdigheden die door de verwerende partij werden vastgesteld steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op verschillende kernelementen van verzoekers asielrelaas, met name over de vraag of hij door de taliban al dan niet werd geslagen, of hij al dan niet slecht werd behandeld, over de vraag of de taliban met vier, dan wel met tien à vijftien personen kwamen om hem mee te nemen, over de vraag of hij naast die drie keer dat hij gedwongen werd mee te werken ook een keer vrijwillig wapens en munitie zou hebben vervoerd voor talibancommandant R. van zijn dorp, en over de vraag of hij een week dan wel drie-en-een-halve maand na de feiten zou zijn gevlucht. Ter zake kan in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoeker hierover consistente verklaringen zou afleggen, temeer nu uit niets blijkt dat verzoeker tijdens de gehoren zou hebben aangegeven dat hij geheugenproblemen zou hebben

en er ter zake ook geen medische attesten voorliggen waaruit deze problemen zouden kunnen blijken. Verzoeker slaagt er dus niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken.

Uit wat voorafgaat, en mede gelet op het feit dat verzoeker een aantal pertinente en op het administratief dossier gestoelde en aldus door de Raad bijgetreden motieven ongemoeid laat, kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Er is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet of dat de beoordeling van de socio-economische situatie in de bestreden beslissing niet staande zou kunnen blijven.

Verder moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel

48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 3 december 2024 doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024, zoals bijgevoegd bij de aanvullende nota, nog steeds actueel. Verzoeker toont niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken en brengt geen actuele informatie bij die erop zou wijzen dat verweerders vaststellingen niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan, ook niet nadat hij in kennis werd gesteld van de aanvullende nota van de verwerende partij.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftientwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS